

... «Διὰ τοῦτο ἡ ποίησις παρεβλήθη πρὸς τὴν Αἴγυπτον, ἐν ἣ ὑπάρχουσι πολλὰ θεραπευτικὰ φάρμακα ἀνεμιμιγμένα μετὰ δηλητηριωδῶν. Ὡς ἡ ἐκλογὴ τῶν φαρμάκων δεῖται βοτανικοῦ καὶ φαρμακολόγου, οὕτω καὶ ἡ χρῆσις διανοητικῆς τροφῆς ἔχει ἀνάγκην φιλοσοφήσαντος κριτικοῦ. Ὡς δ' ἡ ἄκριτος τῶν φαρμάκων χρῆσις φθείρει τὸν ὄργανισμὸν τοῦ σώματος οὕτως ἡ δηλητηριώδης τῆς διανοίας τροφή διαστρέφεται τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς»

[Καὶ παρακάτω τὸ ἐξῆς ἀπαράμιλλον:]

... «Πρὸ μακροῦ χρόνου ὁ διαπρεπὴς σατυρικός ποιητής, ὁ μακαρίτης Καρύδης, θέλων νὰ ποιήσῃ τραγωδίαν ἠρώτησέ με κατὰ τίνα τρόπον δύναται νὰ ἠθοποιήσῃ. Ὅτε δ' εἶπον τούτῳ, ὅτι πρέπει νὰ συγκρούσῃ τὰ πρόσωπα, διότι ταῦτα συγκρουόμενα διαγράφουσι τὸ ἦθος αὐτῶν, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ ταύτῃ ἀνεφώνησεν, ὅτι τοῦτο εἶνε Ἀριστοτελικὸν καὶ σχολαστικόν. Οὗτος ὡσεὶ ἤθελε νὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἑαυτοῦ εὐφυίαν πρὸς τὴν τῶν ἀρχαίων ἐποίησε τραγωδίαν ἐκ φθισίωντων, οἵτινες ὑπὸ βηχὸς κατεχόμενοι οὐδὲως ἠδύνηντο νὰ συγκρουσθῶσιν. Εἶνε δ' ἴσως περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι τὰ πρόσωπα ἔμειναν ἀνηθοποίητα».

[Ἀπὸ τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Γ. Μιδεριώτου]: Περί Ἑθνικοῦ θεάτρου, τὴν δημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἔφημ. «Ἐμπρὸς» τῆς 10ης Μαρτίου 1903].

«Ὀλίγοι ἦσαν καὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Φρεΐδενταλ, ἀλλὰ πραγματικοὶ φίλοι τῆς μουσικῆς. Πάντες παρηκολούθησαν μετὰ θρησκευτικῆς ἀφοσίωσεως τὸν Φρεΐδενταλ ἐρμηνεύοντα καὶ ἀποκαλύπτοντα μετ' ἀπαραμίλλου τέχνης καὶ δεξιότητος πλεῖστα φωτεινὰ καὶ μεγάλα σημεῖα ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Μπετίθεν τοῦ Σοπέν, τοῦ Βάγνερ, τοῦ Σιούμαν καὶ τοῦ Κορέλλι. Πάντων αἱ ψυχὰι ὀδηγοῦμεναι ὑπὸ τῆς τέχνης τοῦ Φρεΐδενταλ, συνητηθήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ αἵθερος καὶ ἔζησαν ἠδελφωμένοι με ἐκείνας τῶν μεγάλων μυστῶν τῆς τέχνης τῶν ὁποίων ἠκούσαμεν καὶ τὰς λεπτοτέρας διακυμάνσεις τῆς μεγαλοφυΐας.

Εἰς τὸ τέλος τῆς συναυλίας μία μυστηριώδης πονεμένη φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὰς ψυχὰς ὄλων τῶν παρευρισκομένων... Εἰς ὄλους ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσαν τὰς Μούσας παραπονουμένας διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν Ἀθηναίων.

[Ν. Ἄστν τῆς 12 Μαρτίου 1903. Σημείωμα I. Καυνηλιέρη.]